

Magyar Szent Korona tan

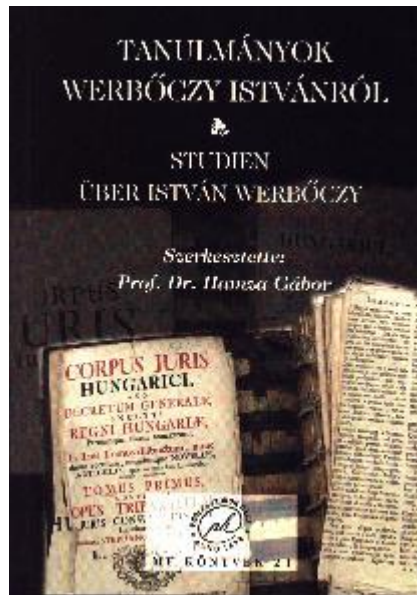
Zsigmond király

A XV. században már jogi formát kapott ez a felfogás. Amikor az ország főurai összeütközésbe kerültek Zsigmond királlyal (1387-1437) és maguk vették át a királyi hatalomnak a birtoklását, ezt a Szent Korona joghatóságának felhatalmazásából teheték meg. Ez alapján a király helyett a koronát

Magyar koronázási ékszerek - Budapest Parlament

nevezték ki a hatalom gyakorlójának. Ők maguk pedig a korona felhatalmazásából intézkedtek. Mintegy száz évvel később, Werbőczy István híres latin nyelvű Hármaskönyvében írásba foglalta

Werbőczy: Tripartitum (Bécs, 1517)

a Magyar Szent Korona tan-t. A joggyűjtemény szerint: A hatalom forrása a Szent Korona és nem a király. A Szent Korona az ország "teste", tagjai pedig a főrendek, főpapok, bárók, nemesek és az uralkodók. Nemességi cím és birtokok adományozása, a Szent Korona joga és nem a királyé. A társországok, mint Horvátország, Dalmácia, Szlavónia, Erdély a Szent Korona országai. Jóságvesztés esetén a birtok visszaszállt a koronára és a király ezen birtokokat csak azért adományozhatta tovább mert a Szent Korona jogai a megkoronázással ruházódtak rá.